BANKIRENS TESTAMENTE

Av A. M. BARBOUR

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Då detektiven en halv timme senare lämnade biblioteket och gick genom södra hallen och nedför trappan, hörde han något som tycktes komma från mrs. La Grange's rum. Mitt emot detta rum befann sig på kort avstånd från dörren en med ett förhänge täckt djup fönsternisch. Där smet han in. Han hörde nu två röster. Det var mrs La Grange och Hobson, som talade. Den senare tycktes gå fram och tillbaka i rummet, och rösten ändrade sig efter hand. Mrs. La Grange föreföll att vara mycket upprörd, ty hon talade allt högre och högre, och slutligen kunde han höra vad hon sade:

"Ni är inte alldeles osårbar", hörde Merrick henne plötsligt säga, nu alldeles ursinnig. Ni kan inte neka till att ni är medbrottslig i vad som har skett!"

Hobson måtte nu ha stannat tätt intill dörren, ty hans röst hördes tydligt svara: "Därmed skrämmer ni mig inte. Ni vet mycket väl, att ni inte har några bevis mot mig. Vad skall då det hotet tjäna till? Vi äro sannerligen så gamla bekanta, att ni borde förstå att det inte lönar sig att försöka med sådana där konststycken. Ni spelar ett högt spel, madame, men kom ihåg, att det är jag som sitter med trumfen på hand!"

"Bah! Dem är jag inte rädd för. Kanske har jag mina kort bättre blandade än ni tror. Gör er inga illusioner; ni skall i mig finna en stark och hänsynslös motståndarinna!"

"Vackra ord, madame, men de tjäna till ingenting. Vi förstå ju varandra: ni önskar mina tjänster i den förestående processen och föreskriver mig villkor. Jag å min sida vill inte gå in på dessa villkor och förklarar, att jag inte åtar mig er sak, så vida ni inte vill foga er i mina anspråk. Så står saken!"

Svaret kunde ej uppfattas, men tycktes vara tillfredsställande för Hobson, ty när han öppnade dörren och försiktigt tittade fram i korridoren, innan han trädde ut, låg ett triumferande leende över hans ansikte. Mrs La Grange beledsagade honom till porten. Hobson stannade här ett ögonblick och viskade:

"Om två eller tre dagar kommer jag tillbaka. Skulle ni behöva mig förr, så skicka ett bud till mig eller telefonera till min byrå."

Hon nickade och han gick. På återvägen till sitt rum mumlade hon med av vrede gnistrande ögon: "Skurk! Men — bara jag ser mig tryggad i mina rättigheter, skall du få lära känna mig!"

Hobson undvek omsorgsfullt slottets fasad och slog in på sandgången, som genom parken ledde nedåt sjön. Under det han skyndade denna tämligen ensliga väg framåt, kom plötsligt Scott emot honom. Ehuru ej personligen bekanta, hade de dock sett varandra vid förhöret, och Hobson hade fått veta, att det var privatsekreteraren, som förrätt innehållet i hans brevväxling med Hugh Mainwaring. Hastigt uppstod hos honom tanken, att det kunde tjäna hans intressen att göra närmare bekantskap med den unge mannen. Omedelbart tog han upp ett kort och sade, i det han hejdade sin hastiga gång och gjorde en djup bugning:

"Förlåt, min herre! Om jag inte misstar mig, är det mr Scott, jag har äran möta".

"Ja—?" svarade Scott kallt.

"Jag skall be att få överlämna mitt kort och tillåter mig fästa er uppmärksamhet på, att jag möjligen skulle kunna vara till nytta — om ni ville göra er det besväret att uppsöka mig."

Scott såg upp från kortet med en mönstrande blick på den framför honom stående. "Ah, ni måtte helt oförmodat ha fattat intresse för min person; jag kan eljest inte förstå bevekelsegrunden till er välvilliga uppmärksamhet".

Hobson låtsade inte höra sarkasmen. "Det skulle nämligen kunna hända", fortfor han i ödmjuk ton, "att jag vore i besittning av handlingar, vilkas innehåll det skulle vara av intresse för er att taga del av".

"Skulle dettta vara händelsen, så vore jag mycket tacksam för er tillåtelse att genomse dem", sade Scott tämligen nedlåtande, "men jag förmodar, att detta erbjudande inte sker helt och hållet oegennyttigt; med andra ord: ni vill naturligtvis ha ersättning".

Det ryckte till i Hobsons ögon; han tycktes gripen av en viss oro. "För ögonblicket kan jag inte förklara mig närmare", sade han, "ty jag har litet bråttom. I morgon middag klockan två kan jag träffas på min byrå. Kanske skall ni då finna, att jag inte är alldeles så egennyttig, som ni tycks tro. Jag tror tvärtom, att ni skall komma till den övertygelsen, att jag inte har sagt för mycket, utan verkligen är i tillfälle att ge er ett gott handtag. Vi träffas alltså, hoppas jag". Därmed bugade han sig på sitt krypande sätt och fortsatte sin väg med raska steg.

Scott gick vidare i motsatt riktning. Mötet gav honom mycket att tänka på. Helt och hållet nya idéer började strömma in över honom. Vad var det för planer, den karlen hade? Vad var meningen med detta erbjudande av hjälp? Var det möjligt, att denna människa visste något om honom, och verkligen kunde göra honom några tjänster, eller misstänkte han, att han, Scott, hade kännedom om hans hemlighet och kanske ville beröva honom en del av den väntade fördelen? Sannolikt detta sista. Det kunde ju i alla fall inte skada att uppsöka honom; något kunde man alltid locka ur honom.

Det var tiden för dinern, då Scott kom fram. För första gången sedan husets herres död artade sig middagen att bli något angenämare. Å ena sidan var Merrick icke med —hans närvaro hade alltid lagt ett visst tvång på sällskapet — och å andra sidan föredrog nu mrs La Grange att med sin son spisa på sitt rum. Den tryckta stämning, som den sista tiden varit rådande, syntes nu vara bruten. En fri och otvungen ton gjorde sig gällande hos alla; blott Ralph Mainwaring satt där och stirrade framför sig.

Till och med mrs Whitney, som vid privatsekreterarens inträde rodnat ett grand, blev snart åter upprymd. Scott själv kunde icke undgå att lägga märke till att en allmän välvilja nu åter strömmade honom till mötes, men han förhöll sig reserverad, då han visste, att detta omslag blott skulle bli av kort varaktighet. Efter middagen retades miss Carleton med honom för hans tillbakadragenhet:

"Mr. Scott, ni är verkligen en gåta."

"Varför då, min fröken?" frågade han med ett lustigt plirande.

"Jo, därför att ni nu, då alla kunna andas ut efter det förskräckliga förhöret, sitter där och ser ännu mera trist och förtvivlad ut än förut. Jag kastade mig ju ändå så tappert i breschen för att rädda er ur edra motståndares händer; men för det har jag inte ens fått så mycket som en vänlig blick. Ni är väl för stolt att vilja erkänna att ni har en ung flicka att tacka för er räddning. Ensam hade ni ändå inte kunnat slå er igenom!"

"Nej, det hade jag nog inte", sade Scott skrattande, "om jag också i övrigt anser mig i stånd att kämpa mig igenom de strider, som föreslå mig. Jag vet mycket väl, vilken tack jag är skyldig, men jag måste tillstå, att ert vittnesmål något gäckade mig".

Den unga flickan blickade stel av häpnad upp i hans ansikte. "Hur är det möjligt?"

"Jo, ser ni, ända till det ögonblicket hade jag smickrat mig med att äga en väninna, som trots de misstankar, som riktades mot mig, icke lät sig vilseledas i sitt förtroende, men ert vittnesmål upplyste mig om, att det inte var ert förtroende, utan bara den omständigheten, att jag var er rumsgranne, som jag hade att tacka för den lyckan, att ni inte som alla de andra bröt staven över mig."

Scott talade i en ton, av vilken icke riktigt framgick, om hans ord voro allvarligt menade eller blott skämt. Miss Carleton såg därför forskande på honom och svarade därpå med eftertryck:

"Nej, däri tar ni miste, mr. Scott; mitt förtroende till er skulle ha blivit orubbat, även om jag icke vetat att ni befann er på ert rum".

"Denna er försäkran gör mig uppriktigt lycklig, min fröken", utropade han livligt, "men", fortfor han allvarligt och med ett milt tonfall, "skall väl er tro på mig förbli orubbad, även då ännu mer graverande fakta komma att andragas mot mig?"

I detta ögonblick kom unge Mainwaring fram till dem med sin syster och miss Thornton. Därmed avbröts deras samtal. Miss Carleton fann dock tillfälle att hastigt och med låg röst säga:

"Jag har ingen aning om vad ni vill säga med detta, mr. Scott. Ni är verkligen en gåta. Om det emellertid kan lugna er, så ber jag er vara övertygad om, att jag icke tror er i stånd till en osanning eller en ohederlighet".

Scotts ögon strålade av glädje och tacksamhet vid denna förklaring. Han tänkte avlägsna sig, men varken miss Carleton eller unge Mainwaring ville tillåta det. Båda uppmanade honom att stanna en stund, och även miss Thorntons stora blå barnaögon blickade så förtroendefullt upp till honom, att det skulle ha varit ohövligt av honom att vidhålla sin föresats.

Ungefär två timmar senare, då alla släktens medlemmar gått var och en till sig, överraskades Scott på sitt rum av unge Mainwaring. "Hur skulle det vara, mr Scott", sade han, "om vi skulle röka en Havanna tillsammans på balkongen?"

"Skönt! — Det är jag med om", svarade Scott glatt.

"Gott, kom då!"

De lämnade rummet. På balkongen fann Scott allt förberett för deras uppehåll där. Två bekväma korgstolar stodo vid ett bord, på vilket fanns en låda bästa Havanna, som Hugh Mainwaring genast räckte fram.

Ett ögonblick sutto båda tysta och inandades den fina aromen, medan de läto sina blickar irra ut i den strålande natten. Så började Mainwaring:

"Hör på, Scott, jag måste säga er, att jag för min del verkligen blygs över det sätt, på vilket ni blivit behandlad av oss under de senaste dagarna. Det har helt enkelt varit nedrigt, och jag har därför velat begagna tillfället att uppriktigt be er om ursäkt".

"Ah, jag ber, tänk inte så", svarade Scott okonstlat. "Det har alls inte förvånat mig. I det fallet kan ni vara alldeles lugn".

"Jag beklagar det i alla fall mer än jag kan säga. Ett tag såg det ju fördömt besynnerligt ut, vet ni".

"Ja, det har ni alldeles rätt i", instämde Scott muntert. "Och då nu saken tagit sin början, är det inte alls uteslutet, att det ytterligare kan komma fram saker, som på nytt kunna förefalla er besynnerliga och uppväcka nya tvivel".

"Nej, det kommer nog aldrig mer i fråga", utropade Hugh livligt. "Jag måtte ha varit alldeles förryckt, som ett enda ögonblick kunde tvivla på er, men för andra gången skall då en sådan dumhet inte hända mig, det ber jag er var övertygad om. Med min far förhåller det sig annorlunda. Han går och grämer sig över testamentet, så det är omöjligt att resonnera med honom".

"Det kan jag inte riktigt förstå, ty, så vitt jag kan bedöma er far, hyser han inte minsta tvivel om att arvet ändå skall komma att tillerkännas er eller honom".

"Visserligen! Men min far och jag äro varandra mycket olika. Jag nöjer mig med att veta, att vi ha pängar, och ser därför tämligen kallblodigt på hela den här historien; han åter plågas av sin äregirighet jämte mycket annat. Det har sålunda alltid plågat honom, att han inte hört till släktens huvudgren. Sedan gamle Mainwarings, Hughs faders, död, har han gjort till sin livsuppgift att samla de gamla Mainwaringska stamgodsen i sin familjs hand. Denna plan stödde sig uteslutande på, att Hugh Mainwaring inte skulle gifta sig utan låta arvet tillfalla vår släktlinje. När jag kom till världen, tog denna pan ännu fastare form. Nu arbetade min far oavlåtligt därpå, att jag skulle bli Hughs universalarvinge, för att förhindra en delning av arvet. Hugh blev min gudfader, och jag fick i dopet hans namn. Spekulationen var ju ganska listigt anlagd och lyckades. Sedan jag blivit insatt som arvinge, såg sig min far till hälften framme vid målet för sina önskningar, och kusin Hughs plötsliga död lät honom redan njuta av stoltheten att kunna tänka på ett återförvärvande av det gamla stamgodset, där han tänkte insätta mig som släktens uppehållare. Genom testamentets förstörande ha nu alla dessa planer ramlat; ty blir inte jag erkänd som arvinge, kommer arvet att delas mellan honom och hans yngre bror. Onkel Harold är inte vidare angelägen att återfå de gamla stamgodsen än jag, och visserligen är han ännu ogift, men någon garanti för att han kommer att förbli det finnes inte. Frånsett detta, tror jag inte han är mannen som kan behålla något. Ser ni, allt det där plågar min far, och det är därför han är vid dåligt lynne."

"Ja, det kan man ju lätt förstå, och det är ju inte heller att undra på", avbröt honom Scott. "Jag fäste mig för övrigt vid er onkels namn", tillade han; "det är väl tämligen ovanligt inom släkten Mainwaring?"

"Huru, 'Harold'? Tvärtom. Det är i viss mening släktnamn. Jag skulle säkert ha fått det, om inte min far haft i sitt huvud den där spekulationen på onkel Hugh. Det fanns fordom en oavbruten rad av Haroldar ända till min farfars far. Dennes äldste son bar namnet, men dog, och hans son Ralph, Hughs far, fortplantade släkten. Den yngste av de tre bröderna hette Guy och var min farfar."

"Det förvånar mig då, att inte mr Hugh fick namnet Harold", anmärkte Scott.

Unge Mainwaring satt en stund och betraktade rökringlarna från sin cigarr; han tycktes överlägga med sig själv. Därpå sade han långsamt: "Alldeles riktigt, men onkel Ralph hade en son jämte Hugh, och denne hette Harold".

"Jaså! Men jag hörde aldrig omtalas, att Hugh hade någon bror".

"Jo, han hade en bror, men denne dog för flere år sedan. Det är emellertid en ledsam historia med honom, vars detaljer jag inte känner till, ty min far har blott då och då gjort några antydningar om den. Jag vet emellertid, att Harold var den äldre sonen och att fadern gjorde honom arvlös, emedan han ingick ett äktenskap emot hans önskan. Kort därefter dog den gamle herrn av sorg, och icke långt efter faderns död omkom Harold på en sjöresa".

"Efterlämnade han inga barn?"

"Jag har aldrig hört talas därom; men även om han hade haft barn, skulle de ha blivit förklarade arvlösa, ty onkel Ralph var en hård man och tillät inte ens att Harolds namn nämndes i hans närvaro. Även Hugh måste helt och hållet ha brutit med sin bror, ty inte heller han ville höra Harolds namn nämnas".

Efter det båda en stund suttit tysta sade Scott: "Det såg inte ut, som Hugh Mainwaring känt sig lycklig".

"Det har ni nog rätt i. Jag skall aldrig glömma de ord, han fällde till mig aftonen före sin födelsedag: 'Min gosse', sade han, 'måtte du, när du uppnått min ålder, kunna se tillbaka på en lyckligare levnadsbana än jag kan göra i dag'. Jag är fullt övertygad om att det är hon, den där mrs La Grange, som står bakom det här, och kanske det rent av är hon som anstiftat olyckan".

Samtalet rörde sig ännu en stund om det hemlighetsfulla i händelserna. Vad de båda unga männen i detta fall hade att säga varandra, förde dem emellertid icke det minsta steg närmare lösningen. Då de sent på natten skildes, sade Hugh Mainwaring:

"Mitt första besök i detta land har för mig medfört ganska märkvärdiga upplevelser, och Gud allena vet hur det kan komma att sluta. På en händelse skall jag dock alltid blicka tillbaka med glädje, och det är att ha fått göra bekantskap med er. Det skulle glädja mig, om vi från denna stund finge vara vänner och förbliva så för all framtid, även när oceanen kommer att skilja oss åt!"

De skakade hand, och Scott sade därvid allvarligt: "Ja, det är också min önskan; men ni är kanske i detta fall litet för sangvinisk. Betänk, hur litet vi veta om varandra och under vilka omständigheter vi lärt känna varandra. Framtiden kunde bringa oss mycket, som kanske kunde undandraga mig den vänskap, som ni nu så varmt bjuder mig."

"Nej, nej — — Den som jag en gång omfattat med vänskap kan jag aldrig draga mig ifrån. Jag är en vän, vad som än må komma, det skall ni få se."

"Nåväl, Hugh, må det så förbliva", svarade Scott och slöt rörd den unge engelsmannen i sina armar. "Från denna stund äro vi bröder, och jag begär inte bättre, än att du skall stå vid ditt ord."

X. Överraskningar.

Följande morgon voro herrarna på Oakhill ovanligt tidigt uppe och höllo efter frukost en kort överläggning. Man beslöt att utsätta en stor belöning för mördarens gripande och en mindre för meddelanden, som kunde leda till gärningsmannens upptäckande och häktning.

Efter rådplägningens slut befallde Ralph fram ekipaget för att tillsammans med Whitney och sekreteraren fara till järnvägen.

"Med er tillåtelse far jag med", sade Merrick.

"Ja visst, vi ha plats. Ämnar ni er också till staden?"

"Ja, men inte i ert sällskap. Vid järnvägsstationen skiljas vi."

"Hur går det med efterforskningarna? Anser ni er ha gjort några framsteg?" frågade Thornton.

"Kanske, kanske också inte. Det kan under nuvarande omständigheter inte bedömas."

"Jag fruktar", sade Ralph med en skakning på huvudet, "att saken kommer att bli mycket invecklad och draga ut på tiden."

"Nå, vi få väl taga saken kallt", skämtade Thornton. "Där hemma känner jag ett par säkra och fiffiga karlar vid kriminalpolisen. Skulle ni anse er behöva någon hjälp, mr. Merrick, så kan jag när som helst telegrafera efter dem."

"Jag tackar förbindligast", svarade detektiven med lugn värdighet. "Jag tror inte jag behöver någon hjälp; skulle det visa sig så, kan jag nog här få vad jag behöver utan att vända mig till England."

"Nåná! Det kan ju vara av en viss betydelse att konstatera från vilket land mördaren är. Skulle skurken händelsevis vara av engelskt blod, så kunde nog en spårhund från andra sidan havet uträtta mer än edra kolleger här."

"Ja, det är ju möjligt", svarade detektiven; "om man vill tillämpa den grundsatsen: 'Fånga den ene spetsboven med den andres hjälp'."

Samtalet avbröts här genom kammartjänaren Hardys inträde. Han meddelade stammande: "Vi kunna inte få tag i kusken, vi ha sökt överallt, men förgäves — han måste vara borta!"

"Vad för slag — borta? Vart har han tagit vägen?" frågade mr Whitney häpen.

"Ja, det vet ingen. Stallpojken säger, att han inte sett till Brown på hela morgonen."

"Nå, det var då märkvärdigt!" utbrast Ralph. "Skicka hit pojken!"

"Detta försvinnande är så mycket besynnerligare," framhöll mr. Whitney, "då man därmed sammanställer karlens oförskämdhet vid förhöret, hans förvirring och hans motsägande uppgifter."

Medan man vidare talade härom, återkom Hardy med stallpojken, en gosse på omkring fjorton år, med tovigt hår, slug blick och utseende av att vara mycket äldre än han var.

"Nå, säg oss nu, vad du vet om kusken?" frågade mr. Mainwaring.

"Han har bara gått omkring och slarvat den sista tiden."

"Du menar, att han har kommit i dåligt sällskap?"

"Ja, det kan man nog säga."

"När såg du honom senast?"

"I går kväll, och då han var arg och sade inte mycket. I morse, då jag kom till stallet, var han inte där; och han hade nog inte varit hemma på hela natten, efter vad jag tror."

"Varför tror du, att han börjat 'slarva'?"

"Jo, jag har hört, att han slagit sig i slang med en hop sämre personer, och jag har också sett misstänkt folk stryka omkring vid stallet. Och i onsdags kväll, då herrn blev mördad, var det åter några där, som väntade på honom."

"I onsdags kväll?" utropade mr. Whitney. "Vid vilken tid var det? Kände du någon av dem?"

"Neej, inte kände jag någon, men så där vid åttatiden lågo de där och väntade på att han skulle komma med. På sista tiden har han nog också haft gott om pängar."

"Hur vet du det?"

"Jag har sett det. För i går kväll, då jag kom för att säga ,att jag hade slutat i stallet, och kom i närheten av hans dörr, hörde jag hur han klingade med pängar. Jag smög mig då närmare och lyssnade bättre, och så öppnade jag dörren hastigt — då satt han vid bordet och räknade guldpängar. Han lade hastigt armen över och snäste åt mig, att jag skulle laga mig ut. Han lovade klå mig, om jag kom inrusande vidare på det sättet."

"Såg du honom något mer på kvällen?"

(Forts.)

Att Förekomma Blindtarmsinflammation

Här är erfarenheten av en man, som undkom fältskärarens kniv.

Ni hör nästan dagligen om någon, som går till hospitalet för en blindtarmoperation. Känner Ni någon, som efteråt var verkligen frisk?

Utom den risk och kostnad, som operationen medför, är resultat, vanligtvis en missräkning. För detta skäl endast är det väl värt att försöka undkomma blindtarmsinflamation genom att hålla matsmältningssystemet i ett friskt tillstånd.

Många hava skrivit till oss om Dr. Chase's Kidney-Liver Pills såsom ett förekommande och botande medel för blindtarmsinflamation. Detta brev är ett gott evempel av den beskrivna saken.

Mr. John Poole, R. R. no. 5, Dresden, Ont., skriver: "Jag blev mycket sjuk med allvarliga plågor och kramp i magen. Jag kallade in en läkare, som sade, att jag hade blindtarmsinflamation av värsta slag, och fallet var mycket farligt. Han gav mig medicin, som lindrade plågorna för tillfället, men jag var långt ifrån kurerad. Han sade, att jag måste genomgå en operation, innan jag kunde bliva återställd, men detta ville jag ej gärna. En dag, när jag tittade igenom Dr. Chase's almanacka, såg jag, att Dr. Chase's Kidney-Liver Pills rekommenderades för blindtarmsinflammation, om de toges i tid, så jag tänkte att försöka dem. Jag tog dem reguljärt i två år, och nu är jag fullkomligt botad. Jag kan utföra allt slags tungt arbete utan någon svårighet. Jag skulle ej vilja vara utan Dr. Chase's Kidney-Liver Pills i huset under några omständigheter, ty jag kan sanningsenligt säga, att de göra just vad de påstås skola göra."

Kanske den viktigaste hälsoregel är den, som fordrar daglig avföring. Med detta program förhärskande är det ingen fara för blindtarms inflammation el. liknande farliga åkommor.

Kronisk förstoppning botas av Dr. Chase's Kidney-Liver Pills, emedan de sätta levern i en hälsosam arbetsordning. Med andra ord de verka på svårighetens orsak och undanrödja den, och därigenom erhålles ett grundligt och varaktigt resultat.

Dr. Chase's Kidney-Liver Pills ett piller per dos, 25 cents per box hos alla medicin handlande eller med post 30 cents postpaid.

F. DOJACEK,
856 MAIN ST. WINNIPEG ,MAN. DEPT. 6

Dr. A. W. Chase's Kidney-Liver Pills

Dr. Chase's Recipe Book, 1,000 selected recipes, sent free, if you mention this paper.

JORDEN RUNT.

Den första skolan för blinda upprättades i Paris 1774.

Fritagna från att betala skatt äro i Frankrike alla familjer med sex barn.

Vattnet i Södra ishavet är kallare än i Norra Ishavet.

200 olika slags viner produceras i Frankrike, under det världens största vinmarknad finnes i London.

Texas är Förenta Staternas största stat. Den är 200 gånger så stor som Rhode Island, vilken är den minsta.

Elefanten blir i genomsnitt 100 år.

De äldsta nu kända almanackorna härröra från Assyrien, och de bestå av i tabellform uppställda meddelanden om årstiderna och himlakropparnas förändringar. Något utförligare äro de egyptiska almanackorna, som i senare tider blivit funna. Till Europa synes bruket av almanackor ha kommit från araberna på 1200-talet eller möjligen tidigare. — Såsom förelöpare till de svenska almanackorna kan man betrakta runstavarna och därjämte även de små på pergament eller papper skrivna eller tryckta uppgifterna om årets helgdagar. Den första svenska almanackan, som man känner, utgavs år 1540 av Tomas Zeger och är en översättning från tyskan.

Magsår. Bland magsjukdomar finnes ingen mer smärtsam och ihållande än magsår. Läkare förklara den obotlig, eller tillråda operation. Enär denna sjukdom under senare tiden tyckes förekomma allt oftare, kan det kanske vara av allmänt intresse att läsa ett brev från fru Agnes Covotto i Cleveland, Ohio; hon skriver: "I fem eller sex år led min man av magsår, och läkarna sade honom, att en operation var oundviklig, om han skulle erhålla lindring. För omkring ett år sedan var han lycklig nog att komma över Dr. Peters Kuriko, och efter att ha använt några flaskor av detta botemedel, blev han fullständigt återställd." Hemligheten av detta underbara resultat ligger däri, att detta läkemedel är sammansatt av de helande krafter, varmed en mild natur försett växtriket; det är en sannskyldig örtmedicin. Den kan ej köpas på apoteken. För upplysningar tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.

Gynna Våra Annonsörer

MRS. GOPHER:
— Nu barn — den som äter mest vete, får den största pajen!

VARFÖR skulle Ni bereda fri spisning för Gopherfamiljen, och för alla dess mostrar, farbröder och kusiner i miljontals släktled?

Varför skulle Ni låta Gopherna äta Edert vete, när Ni kan rena fältet **NU**, och bliva dem kvitt innan det nya vetet kommerupp?

GOPHERCIDE

dödar Gopherna

Det tar dem beständigt. De tycka om smaken av vetet genomdränkt med **Gophercide**—de äta det förgiftade vetet och dö nästan genast. Ett paket av **Gophercide** är tillräckligt att döda 400 gophers.

Ingen bitter smak, ingen ättika eller syra — och giftet stannar i kornen trots rägn och stormigt väder.

Gå efter gopherna **NU** med **Gophercide** och rädda Edert vete.

National Drug and Chemical Company of Canada, Limited
Montreal, Winnipeg, Regina, Saskatoon, Calgary, Edmonton, Nelson, Vancouver, Victoria and Eastern Branches.

VI ÄRO BEREDDA

Att giva Eder de bästa möbler, tillverkade av de bästa fabriker i Canada till de mest resonabla priser. Giv oss några få minuter av eder tid, då ni är nere i staden.

OVER-LAND HOUSE FURNISHING CO.

580 MAIN STREET, HÖRNET AV ALEXANDER AVE.